

SLATINA

prameň informácií

Štvrťroční informátor Obce Zvolenská Slatina

1/2021

ročník XIV.

marec 2021

ÚVODNÍK

Vojny a iné pohromy

Milí spoluobčania!

Už celé generácie ľudstvo z času na čas zápasí s nežiadúcimi javmi, ako sú vojny, živelné pohromy, epidémie, ktoré ohrozujú životy a zdravie ľudí a výrazne nepriaznivo zasahujú do ich každodenného života.

Azda najťažšie časy prežívali naši predkovia naposledy v rokoch II. svetovej vojny, ktorá najmä na jej konci naplno zasiahla aj obyvateľov Zvolenskej Slatiny. Pre tých, ktorí obrazly krutosti, surovosti a násilia pociťovali na vlastnej koži, to boli

naozaj ťažké chvíle. Slatina bola klinom v okupovanom území a front stál niekoľko dní v jej blízkosti. Bilancia bojov o jej oslobodenie bola hrozná – 380 sovietskych a 120 rumunských vojakov, ale aj 33 Slatinčanov položilo svoje životy za slobodu. Až ráno 25. februára 1945, po veľkom bombardovaní, ktoré trvalo niekoľko dní, prišla do Slatiny jar slobody. Zostalo však mnoho spustošených a vydrancovaných domov. Pretrhli sa mnohé nitky ľudských životov. Mnohí stratili svoju mladosť, sotva do nej načreli. Ale treba spomenúť i tých, ktorí v boji nezištne pomáhali. Matky, dcéry, manželky, ktoré sa doma v ťažkých časoch samy starali o domácnosť a hospodárstvo. Ukrývali utečencov, nemysliac pritom na svoju bezpečnosť a životy, ale na životy tých, ktorí za nich bojovali. Preto nemôžeme zabudnúť na utrpenie našich občanov, ktoré nebolo malé a nebolo bez obetí. Každý rok 25. februára si tieto udalosti pripomínáme pietnou spomienkou a položením kytice k pamätníku padlých v našej obci.

Veď práve preto, aby budúcim generáciám pripomínal ťažké vojnové časy, bol Pamätník padlých v I. a II. svetovej vojne v našej obci postavený. Autorom pamätníka je akademický sochár, náš rodák profesor Ján Kulich. Nachádza sa v strede obce a tvorí jej neodmysliteľnú dominantu už viac ako 52 rokov. Čas zanechal na ňom svoje stopy a preto sa vedenie obce rozhodlo po konzultácii a následnom projektovom návrhu akad. architekta Branislava Kuliča (syna Jána Kulicha) pristúpiť k jeho komplexnej obnove, vráta-

ne obnovy spevnenej plochy okolo pamätníka. Obec na túto obnovu získala nená vratný finančný príspevok z Úradu vlády SR vo výške 12.180 Eur. Ďalšie finančné prostriedky budú poskytnuté z rozpočtu obce. Vedenie obce sa zhodlo na tom, že investícia do obnovy tohto pamätníka je opodstatnená nielen pre jeho historickú a umeleckú hodnotu, ale aj preto, aby naďalej tým, čo prídu po nás pripomínali, že život prináša občas aj ťažké a kruté chvíle. O to viac si treba vážiť život v mieru a v pokoji.

Na hrôzy vojny nezabúdajú ani vojnoví veteráni, ktorí ju prežívali v priamom prenose. Vážia si všetkých, ktorí udržiavajú túto ťažkú historickú etapu nášho národa stále živú a pripomínajú si ju. Medzi takýchto veteránov patrí aj dnes už 98 ročný armádny generál v.v. Emil Boček z Českej

Z obsahu čísla

- 90 rokov Jany Zajacovej – skautskej sestry Babičky
- Dištančné vzdelávanie v ZŠ s MŠ T. Vansovej
- Významní rodáci – Roman Rjachovský
- VZN o podmienkach držania psov na území obce
- Čistá obec – pekná obec
- Dobrovoľný hasičský zbor
- Slatinský Roland Garros

republiky, bývalý letec RAF vo Veľkej Británii, ktorý sa rozhodol udeliť obci Zvolenská Slatina, ale aj Základnej organizácii Slovenského zväzu protifašistických bojovníkov v našej obci bronzové medaily pri príležitosti 75. výročia oslobodenia. Mal v pláne našu obec v jeseni minulého roku navštíviť a osobne toto ocenenie odovzdať. Žiaľ, v situácii spôsobenej COVIDOM 19, sa mu to nepodarilo. Preto tieto medaily starostke obce a predsedníčke ZO SZPB odovzdali v jeho mene dňa 13. marca t.r..

plukovník Ing. Adolf Uličný a majorka Ing. Marcela Vrábelová. Spolu s medailami nám boli odovzdané aj pamätné listy, ktoré však boli tri. Jeden bol určený ZŠ s MŠ T.Vansovej v našej obci, aby deťom tejto školy pripomínal našu históriu.

Aj vďaka takýmto vojnovým hrdinom sme mali možnosť celé roky od čias II. svetovej vojny žiť pokojný a šťastný život. Nevedeli sme si ani len predstaviť, že by niečo mohlo ohroziť a narušiť náš pokojný život

v dnešných časoch. A veru stalo sa. Nie sú to síce rinčiacie zbrane, ktoré ohrozovali v minulosti našich predkov, ale je to skrytý nepriateľ v podobe vírusu COVID 19. Ticho a zákerne na nás strichne a spôsobuje nám zdravotné problémy. Ale čo je najhoršie, berie životy našim blízkym. Už takmer rok sa s ním snažíme bojovať, ale ako sa zdá, stále má navrch. Lekári a zdravotnícki pracovníci v nemocniciach prejavujú nadľudské úsilie, aby navracali zdravie tým, ktorých vírus o zdravie pripravil. Ale aj

tí, ktorí pravidelne očkujú a testujú, aby tak predchádzali šíreniu vírusu, si zaslúžia našu vďaku.

Aj v našej obci už deväť týždňov po sebe pravidelne každú sobotu testujeme našich spoluobčanov v priestoroch kultúrneho domu. Organizačne testovanie zabezpečuje obec, avšak bez ochotného prístupu zdravotníckych pracovníkov, vojakov, dobrovoľníkov z radov pracovníkov obecného úradu i občanov a dobrovoľných hasičov, by sme nemohli našim spoluobčanom umožniť testovanie v obci. A títo by museli za testovaním dochádzať do mobilných odborných miest. Treba si vážiť ochotu a obetavosť týchto ľudí, pretože to nerobia preto, že by museli, ale robia to dobrovoľne preto, že chcú uľahčiť ľuďom v obci život v tejto ťažkej situácii. Úprimne im za ich ochotu ďakujem a verím, že spoločnými silami sa nám podarí COVID situáciu zvládnuť, a aj na toto ťažké obdobie nášho života budeme už len spomínať.

Mária Klimentová
starostka obce

Blahoželáme

Srdečne blahoželáme všetkým spoluobčanom, ktorí v mesiacoch november, december 2020 a január, február, marec 2021 oslávili svoje životné jubileá a meniny.

*Tak spočítajte šťastie, čo s pozdravom letí od nás k vám,
nech uviazne v sieti šťastia, zdravia a všetkých túžob,
snov, čo vložili sme s láskou do týchto slov!*

Narodili sa

Marína Karasová   Vanesa Kuchárová
Vanesa Výbošťoková   Adela Gašová
Matúš Holík

*Vítame ťa medzi nami, dieťaťko si krásne, ako ruža medzi kvetinami.
Osudu lós šťastný máš, že si sa tu narodilo.
Želáme ti, aby si v blaženosti dlho, dlho žilo!*

Rozlúčili sme sa

Ondrej Kurčík	Štefan Kurčík
Martin Greňo	Eva Hrašková
Mária Pavlíková	Oľga Baculíková
Anna Bartková	Samuel Berky
Anna Ostrolucká	Lubica Debnárová
Milan Račko	

*V živote hľadali radosť a život im dával silu ísť stále ďalej,
až kým neprišli na koniec svojej cesty.
Odhádzajú spomedzi svojich blízkych, ktorí im boli milí,
aby sa stali už len spomienkou!*

Významní rodáci – Roman Rjachovský

Vo Zvolenskej Slatine máme množstvo osobností, o ktorých mladšie ročníky takmer vôbec nevedia. Skôr si ich pamätajú staršie generácie, ktoré s nimi v Slatine prežili detstvo, no po ich odchode z rodnej obce sa užšie kontakty väčšinou prerušili a v rodnej obci tak, napriek svojmu stále plodnému životu, ostávajú skoro neznámi. S jednou z týchto osobností sme sa v poslednom čase mohli „stretnúť“ vo vysielaní Rádia Regina. Mnohí Slatinčania toto vysielanie počuli a inšpirovali nás k priblíženiu si významnej osobnosti slovenského filmového umenia. Je ňou Roman Rjachovský.

Na začiatok určite zaujme netradičné priezvisko. Kde je jeho pôvod? Otec Romana Rjachovského pochádzal z Ruska a do Česko – Slovenska emigroval v roku 1919 po tom, ako sa moci v Rusku ujali boľševici. Mal poľnohospodárske vzdelanie a v novovzniknutej ČSR sa mu v tejto oblasti podarilo aj uplatniť. Pracoval na štátnom majetku v Pstruši, ktorý neskôr získal názov Masarykov dvor (tak ho poznáme aj dnes). Postupne sa vypracoval až na riaditeľa celého štátneho majetku, ktorý pozostával zo siedmich majerov (Pstruša, Slatinský majer, Želobudza, Kocaň...). Jeho manželkou bola ale Slovenka, Slatinčanka z bryndziarskej rodiny Molecovcov.

Roman Rjachovský sa v Slatine narodil 23. 4. 1937 a vyrastal v prostredí slatinskej bryndziarne. Do školy začal chodiť u nás, učil ho Jozef Barabáš, otec významného režiséra Stanislava Barabáša. Druhú triedu absolvoval pre vojnové udalosti len obmedzene a do tretej triedy už nastúpil v Pstruši. Tam sa pod vedením tamojšieho učiteľa venoval rôznym druhom umenia, čo mu prirástlo k srdcu a čo malo ovplyvniť aj celý jeho život. Zo základnej školy sa dostal na gymnázium do Banskej By-

strice. V tom čase sa už však zmenili politické pomery, moc mali v rukách komunisti, ktorí začali útočiť aj proti Rjachovským. Jeho otec bol síce veľmi skúsený a schopný pracovník a dostal vyznamenanie za najlepšie štátny majetok, ale niektorí ľudia nezabudli na jeho protikomunistickú minulosť. Okrem otca „antikomunistu“ prihoršil rodine aj podnikateľský pôvod matky. Ani jeden, ani druhý nevyhovovali svojím kádrovým profilom a napokon boli nútení náš región opustiť, usadili sa v Šuranoch.

V rodnom prostredí ich odvrhli a v podstate už nemali dôvod vracieť sa doň. Dodnes Roman Rjachovský na rodný kraj takmer nespomína. Čo však stratil „doma“, našiel v škole. Riaditeľ bystrického gymnázia mal viac pochopenia, zatajil viaceré kádrové materiály, a tak umožnil mladému Romanovi bez problémov študovať. Jeho sestra toľko šťastia nemala. Nastúpil na Fakultu architektúry a pozemného staviteľstva Slovenskej vysokej školy technickej v Bratislave, ktorú v roku 1961 ukončil. Bol mu ponúknutý kariérny rozvoj na vysokej škole, no v deň nástupu dorazili všetky jeho kádrové materiály a bolo mu odporúčené dobrovoľne odísť, čo aj urobil. Začal pracovať v Obchodnom projekte, kde robili len hrubé práce na stavbách obchodu Jednota. S pomocou známych sa mu v Bratislave podarilo dostať prácu televízneho architekta – scénografa, čiže osoby, ktorá navrhuje kulisy a riadi stvárnenie scény.

Politika mu však ani vtedy nedala pokoj. Prišiel rok 1968 a Roman Rjachovský bol vstupom vojsk Varšavskej zmluvy hlboko zasiahnutý. Spolu s manželkou emigrovali do Rakúska, no po krátkom čase sa vrátili. Návrat mu radil aj otec, ktorý ako celoživotný emigrant vedel, že to nie je ľahké. Aj keď mu rodinné šťastie dlho nevydržalo, to pracovné

časom rástlo. Po rokoch práce najmä na televíznych inscenáciách získal miesto v Slovenskej filmovej tvorbe, čiže vo filmových štúdiách na Koli-be. Práca pre film už bola voľnejšia, financie pre projekty boli dostupnejšie a bola to aj prestížnejšia práca. Okrem inscenácií a filmu sa venoval aj divadlu, navrhoval scény pre Slovenské národné divadlo, Novú scénu a spolupracoval aj s Divadlom Jonáša Záborského v Prešove. Vo filmovej tvorbe pracoval aj po roku 2000. Okrem toho spolupracoval aj na slovenských seriáloch, najmä pre TV JOJ.

Odmenou za prácu sa mu stali nielen spokojní diváci, režiséri či herci, ale aj ceny. V roku 2003 mu bolo udelené ocenenie Zlatá kamera za celoživotný prínos v oblasti filmového umenia a roku 2018 získal aj cenu Slnko v sieti.

Život sa s Romanom Rjachovským nemaznal. Politika väčšinou nikomu nič dobré neprinesie a v jeho živote to platí stopercentne. Človek však musí byť húževnatý, musí bojovať, a ak natrafí na dobrých ľudí, môže byť život krásny aj napriek problémom. Náš rodák je toho príkladom.

Ivan Hraško,
foto: citylife.sk

90 rokov Jany Zajacovej – skautskej sestry Babičky

Pri príležitosti 90. narodenín našej skautskej sestry Jany Zajacovej – Babičky, ktoré oslávila 16. marca 2021, prinášame

rozsiahly článok o jej živote a pozitívnom odtlačku, ktorý zanechala svojou prácou v skautingu na niekoľkých generáciách mladých ľudí v našej dedine. Upevňovanie morálnych zásad, úcta, viera vo vyššie dobro, život v prírode, láska k vlasti, ochrana slobody, demokracie a humanizmu sú ideály, ktoré vytesala do základovej dosky nášho skautského zboru a my sa ich snažíme nasledovať. Žije

v nej pevné presvedčenie, že v každej dobe i v každej situácii je potrebné venovať sa výchove detí a mladých ľudí. Tento jej životný postoj je pre nás dodnes veľkou inšpiráciou.

1931 – 1948

Jana Zajacová, skautskou prezývkou Babička, sa narodila 16. marca 1931 v Litomyšli na území dnešnej Českej republiky. Prvé skautské schôdzky absolvovala už ako sedemročná v roku 1938. Po nemeckej okupácii a vytvorení Protektorátu Čiech a Moravy bol skauting zakázaný.

Po ukončení II. svetovej vojny a obnovení činnosti skautingu v roku 1945 si registráciu obnovila, keď vstúpila do 7. skautského oddielu Pardubice. V júli 1947 absolvovala oblasťnú lesnú školu u Rtni v Podkrkonoší. V skautskom oddiele v Pardubiciach následne zastávala viacero funkcií – podradkyňa, radkyňa a zástupkyňa vodkyne oddielu.

„Po vojne som v roku 1945 vstúpila do 7. dievčenského skautského oddielu v Pardubiciach. Ale nebolo to vôbec ľahké, lebo sme boli stará sokolská rodina. Dedo si myslel, že sú skauti nejakí trampí, ktorí chodia len hore-dole. Našťastie sa dedo potom o skautingu viac informoval a nakoniec mi bol skauting rodinou povolený. Bola som tam veľmi šťastná, lebo nám to veľmi

dobře fungovalo. Mali sme veľmi dobrú vodkyňu, ktorá sa nám venovala. V lete sme mali krásne tábory, ktoré trvali 4 týždne. Pamätám si, že prvý tábor sme mali pri krásnej rieke Chrudimka, v ktorej sa dalo plávať. Vždy sme mali tábor pri vode.“

1948 – 1950

Po komunistickom prevrate vo februári roku 1948 sa skauting v Československu dostal do nemilosti. Dobová komunistická propaganda označila skauting ako buržoáznu organizáciu zameranú na výchovu imperialistických špiónov a záškodníkov. Jana bola na konci zimy v roku 1949, keď študovala na cirkevnom gymnáziu sv. Uršule v Prahe, zatknutá a za skautskú činnosť uväznená.

Na toto obdobie si spomína v roku 1999 v knihe Se štítem a na štíte nasledovne: „Môj prípad skončil vlastne dobre. Zachránili ma skauti a sestry voršilk. Keď ma potom policajt viedol v Pardubiciach z nádražia do väznice, pri Zelenej bráne išla proti mne Blanka Bisová, skautská vodkyňa, ktorá cestovala do táborov s našim oddielom. Keď zistila, čo sa so mnou sta-

lo, rozbehla akciu na moju záchranu. Na Krajskom súde v Chrudimi pracoval JUDr. František Zikmund, člen 7. oddielu vodných skautov v Pardubiciach, a okrem neho ešte sestra Bublínová z nášho oddielu. A tí urobili všetko pre moju záchranu. Poďakovať som im mohla až po revolúcii na jar roku 1990. Nikdy som nič nepriznala, ani pri krížovom výsluchu v Pardubiciach, ani pri výsluchu v Prahe, ani vo väzení v Chrudimi. Po všetkých rokoch totality som stretla mnoho a mnoho neskonale dobrých a obetavých ľudí. Mnohí z nich boli skauti.“

Následne odišla na Slovensko, aby mohla dokončiť

štúdium na gymnáziu. S rodičmi sa presťahovala do dediny Sv. Anton neďaleko Banskej Štiavnice. Naučila sa po slovensky, o rok na to, pred letom roku 1950, zmaturovala na gymnáziu v Banskej Štiavnici, vyštudovala farmáciu v Bratislave a celý život pracovala ako farmaceutka v lekárni.

„Po Veľkej Noci v roku 1949 nám zatvorili cirkevné gymnázium, na ktoré som chodila a rozdelili nás po gymnáziách po Prahe. Po týždni prišla za mnou triedna učiteľka a povedala mi: „Jana, zbaľ sa, už aj a choď na Slovensko. Tam školu dokončíš. Tu by si školu nedokončila.“ No ja som nechcela, priznám sa, že som sa rozplakala a povedala jej, že sa mi tam nechce. A išla som za máter Miladou, ktorá bola vrchnou kláštora, v ktorom sme mali aj internát a vyplakala som sa jej, že sa mi na Slovensko nechce. A ona mi hovorí: „Neboj sa, nepôjdeš na Slovensko. Zajtra sú tu Američania.“ Fígu borovú, pravdu mala, bohužiaľ, moja triedna. Posledný rok pred maturitou som teda prežila v Banskej Štiavnici. Štyri dievčatá, ktoré sme spolu maturovali, sme išli spolu na farmáciu do Bratislavy. Po vojne bolo veľmi málo lekárníkov, lebo väčšina lekární bola židovských.“

1950 – 1989

V Banskej Štiavnici Jana stretla aj svojho budúceho manžela Henryka Zajaca, ktorý bol členom skautského oddielu v Banskej Štiavnici. Henryk vyštudoval vysokú školu lesnícku vo Zvolene a celý život sa venoval výskumu lesov. Manželia Zajacovi sa neskôr presťahovali do Zvolenskej Slatiny a tu si aj na ulici ČSA postavili dom. Koniec komunistického režimu ich zastihol práve vo Zvolenskej Slatine.

„Najkrajšie bolo to, že ja aj manžel sme boli skauti. A keď prišiel koniec komunistického režimu, tak nás prvé napadlo, teraz by sme mali obnoviť skauting. Nech majú, kde deti chodiť, nech sa netúlajú po ulici. Skauting je niečo mimoriadne. Vedie mladých ľudí k dobrému. Skauting som robila s veľkou láskou a som rada, že som skauting nikdy nezhodila.“

1990 – 2010

V roku 1990 sa Jana zaregistrovala vo Zvolene do oddielu old-skautov a v máji roku 1990 spolu s manželom Henrykom Zajacom založila

oddiel skautiek vo Zvolenskej Slatine. Pustili sa do toho napriek svojmu pokročilému veku, obidvaja boli v tom čase už pred dôchodkom. Skauting zažili v mladosti a po 40 rokoch života v socializme sa rozhodli jeseň ich životov venovať deťom a mladým ľuďom. Vďaka ich obnove skautskej činnosti v roku 1990 sa skauting vo Zvolenskej Slatine dožil aj tretej éry existencie, doposiaľ najdlhšej, ktorá trvá už 31 rokov.

Ostatného celého skautského tábora sa Jana zúčastnila v roku 2002 v doline Lubica pri horárni a ostatnú skautskú družinu viedla počas skautského roka 2003/2004.

V roku 2006 po ťažkej chorobe umrel jej manžel Henryk Zajac. Zanechal nám množstvo skautských metodických textov a výrobkov z dreva, ktoré zdobia našu skautskú klubovňu dodnes.

Až do roku 2010 sa Jana aktívne zaujímal o činnosť slatinského skautského zboru. Pravidelne navštevovala skautské schôdzky a tábory.

2011 – 2021

Ostatné roky Jana žije v Poprade, kam sa presťahovala za synom.

Ocenenie skautskej činnosti

Manželom Zajacovcom boli na sneme Slovenského skautingu v roku 1999 udelené ocenenia Skautský čin za obnovu skautingu vo Zvolenskej Slatine po roku 1989.

V roku 2017 im bolo počas spomienkovej akcie – 80 rokov skautingu vo Zvolenskej Slatine udelené ocenenie Služba skautingu. Henrykovi bolo toto ocenenie udelené In memoriam. Jana si ocenenie prebrala osobne v Poprade, keďže sa kvôli zdravotnému stavu podujatia už nemohla zúčastniť.

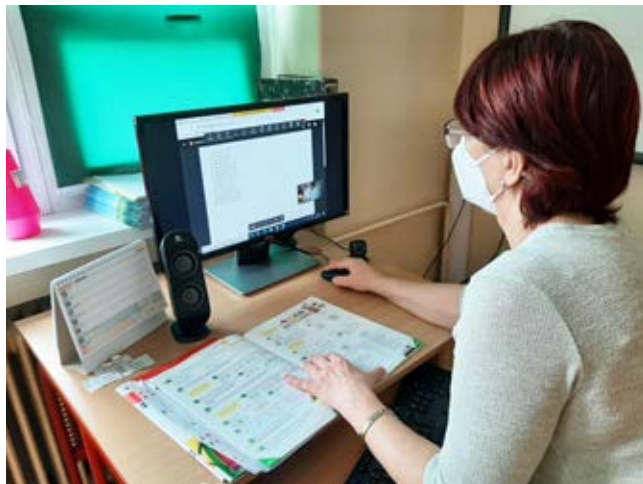
Spomienky Jany Zajacovej, skautskej sestry Babičky, ktoré sú súčasťou tohto článku, sú prepisom videonahrávky, ktorá bola s ňou nafilmovaná 13. septembra 2016 v Poprade v rámci zbierania materiálu pre dokumentárny film Skauti spod Korčína, ktorý vyrobil náš skautský zbor v roku 2017.

*Text: Martin Cerovský, Ondrej Smutný
Foto: Matej Fekiač a archív Slovenský skauting,
21. zboru Korčín Zvolenská Slatina*

Dištančné vzdelávanie v ZŠ s MŠ T. Vansovej vo Zvolenskej Slatine

Priebeh výchovno-vzdelávacieho procesu v Základnej škole s materskou školou Terézie Vansovej vo Zvolenskej Slatine

poznačil už v marci minulého roka, podobne ako na celom Slovensku, nástup celospoločenskej krízy spôsobenej pandémiou koronavírusu COVID-19. Prezenčné vyučovanie vo svojej štandardnej podobe bolo nahradené dištančnou výučbou, ktorú zabezpečovali učitelia v spolupráci s ďalšími pedagogickými a odbornými zamestnancami našej školy.

Prvým krokom v prechode na dištančné vzdelávanie bola úprava rozvrhu hodín, a to v súlade s usmerneniami a nariadeniami MŠVVaŠ Slovenskej republiky. Pristúpili sme k redukcii počtu vyučovacích hodín. Naším cieľom pritom bolo zachovanie efektivity výučby, nepreťažovanie žiakov a snaha o čo najkvalitnejšie sprostredkovanie obsahov jednotlivých predmetov.

Dištančné vyučovanie sa teda realizovalo v online priestore s využitím dostupných informačno-komunikačných platforiem. V zásade išlo o elektronický systém Edupage, ktorý slúži na sprostredkovanie vzdelávacích materiálov v digitalizovanej podobe, ale aj na komunikáciu medzi učiteľmi, žiakmi a ich zákonnými zástupcami. Už počas prvej vlny pandémie, a teda po prvotnom prechode z prezenčného na dištančné vyučovanie, pedagógovia využívali online komunikačné platformy – ZOOM a SKYPE. Pri absencii priameho kontaktu učiteľov so žiakmi bolo totiž nevyhnutné zabezpečiť aspoň nepriamu komunikáciu cez informačno-komunikačné médiá, aby sme žiakom poskytli vysvetlenie a prezentovanie učiva nielen v písomnej a digitalizovanej po-

dobe, ale i slovné a aby po výklade učiva bolo možné viesť diskusiu, a tak získať od žiakov spätnú väzbu.

Keďže pri uvádzaní vyučovania na diaľku do praxe bolo pre nás nevyhnutné získať spätnú väzbu aj od zákonných zástupcov žiakov, realizovali sme online prieskum, na základe ktorého sme pristúpili k vylepšeniu slabých miest dištančného vzdelávania a prispôbeniu sa reálnym možnostiam žiakov. Veľká vďaka teda neodmysliteľne patrí i samotným rodičom, ktorí svojou trpezlivosťou a aktívnym prístupom napomohli celkovému skvalitneniu priebehu dištančného vzdelávania.

V septembri, a to vzhľadom na zhoršujúcu sa pandemickú situáciu na území Slovenskej republiky, sa škola rozhodla realizovať prípravnú etapu žiakov na možný opätovný prechod na dištančnú výučbu. Pedagogičky v spolupráci s pedagogickými asistentkami – Martinou Žigovou a Silviou Hirjakovou a sociálnymi pedagogičkami – Alenou Fekiačovou a Danou Kortišovou, ktoré v našej škole vykonávali pracovnú činnosť vďaka projektu *Využijeme rôznorodosť našich žiakov a lepšie ich pripravíme do života v multikultúrnom svete (Operačný program Ľudské zdroje)*, získavali od žiakov a ich rodičov informácie o technickom vybavení a možnostiach participovať na dištančnom vyučovaní. Takisto sme sa sústredili na vyškoľenie predovšetkým žiakov, ale i doškolenie pedagógov, v používaní komunikačnej platformy ZOOM, ktorá predstavuje základný online komunikačný prostriedok v dištančnom vzdelávaní i v súčasnosti. Keď teda

v októbri opäť nastal okamih prechodu na dištančné vzdelávanie, boli sme pripravení. Jedným z dôležitých cieľov tejto etapy bolo aj odbremenenie rodičov od, pre niekoho, náročných inštalčných postupov pri sťahovaní aplikácie a celkové odľahčenie i tak náročnej situácie. Vďaka tomuto kroku žiaci nadobudli potrebné vedomosti a praktické zručnosti v ovládaní spomínanej platformy, a tak bolo možné s istotou začať vzdelávanie na diaľku.

Samozrejmosťou je aj to, že nie všetci žiaci našej školy sa mohli aktívne zúčastňovať online vyučovacích hodín a komunikovať s učiteľmi elektronicky cez portál Edupage. V tomto prípade sa angažovali už spomínané sociálne pedagogičky – Alena Fekiačová a Dana Kortišová, ktoré v papierovej podobe žiakom distribuovali učebné materiály priamo do domácností, získavali od nich spätnú väzbu a riešili všetky vzniknuté problematické situácie. Ich participácia na dištančnom vzdelávaní žiakov, ktorí nemajú ideálne materiálne a technologické vybavenie, bola neoceniteľná a nesmierne prínosná. Práve vďaka nim sme boli schopní aj týmto žiakom sprostredkovať učivo a zabezpečiť naplnenie práva na prístup k vzdelávaniu.

Aj keď nie je dištančné vzdelávanie štandardným spôsobom vzdelávania na Slovensku, a aj keď učitelia i žiaci pociťujú absenciu osobného kontaktu a socializácie, ZŠ s MŠ T. Vansovej vo Zvolenskej Slatine využila všetky dostupné prostriedky, aby pre svojich žiakov zabezpečila čo najkvalitnejší a najefektívnejší priebeh výchovno-vzdelávacieho procesu. Práve v aktívnej participácii pedagogických asistentiek a sociálnych pedagogičiek, zamestnaných na základe projektu *Využijeme rôznorodosť našich žiakov a lepšie ich pripravíme do života v multikultúrnom svete (Operačný program Ľudské zdroje)*, ktorý bol ukon-

čený v decembri 2020, môžeme vyzdvihnúť jeho praktický prínos, a síce možnosť udržať v aktívnom prístupe a spolupráci aj žiakov znevýhodnených po materiálnej stránke a bez technického vybavenia, ktoré je pri online vyučovaní nevyhnutnosťou.

Veríme, že toto náročné obdobie spoločnými silami zvládneme a čo najskôr sa opäť osobne stretneme so žiakmi v školských laviciach!

Mgr. Cecília Košútová

Všeobecné záväzné nariadenie o držaní psov na území obce

Nie sme jediná obec na Slovensku, ktorá rieši opakujúci sa problém s chovaním a držaním psov na území obce. Psík prináša svojmu majiteľovi veľa radosti a najmä v tejto ťažkej dobe izolácie je jeho verným priateľom a spríjemňuje mu chvíle samoty. Zároveň si však treba uvedomiť, že s chovaním tohto domáceho miláčika prichádzajú aj starosti. A nie každý majiteľ si uvedomuje, že v súvislosti s chovom psíka je treba dodržiavať určité pravidlá.

Obec mala aj v minulosti, a od 15. marca t.r. má opäť aktualizované všeobecné záväzné nariadenie o podmienkach držania psov na území obce, z ktorého pre každého majiteľa psa vyplývajú povinnosti v jeho držaní, vodení, zabezpečení proti voľnému pohybu, ale aj udržiavaniu čistoty verejných priestranstiev.

Predovšetkým každý pes, chovaný na území obce podlieha evidencii, pokiaľ je na jej území držaný viac ako 90 dní. Obec po zaevidovaní psa majiteľom do evidencie vydá známku, v prípade straty na požiadanie vydá náhradnú známku. Každú zmenu skutočností a údajov je držiteľ psa povinný obci oznámiť.

Vodenie psa v zastavanom území obce je možné len na vôdzke upevnenej na obojku zvierata, a to takým spôsobom, aby nedochádzalo k obmedzovaniu a ohrozovaniu chodcov ani dopravy. Voľný pohyb psa je teda zakázaný na všetkých miestnych komunikáciách, chodníkoch, verejných priestranstvách v obytných zónach obce vrátane obecných parkov, cintorínov, detských ihrísk, športovísk, areálov škôl a školských zariadení a k nim priliehajúcich plochách verejnej zelene!

Najčastejším problémom, ktorý však na území obce riešime, je znečisťovanie verejných priestranstiev psími exkrementami. Každý majiteľ psa zodpovedá za znečistenie, ktoré jeho pes na verejnom priestranstve spôsobí a je povinný psie exkrementy z verejného priestranstva odpratať a umiestniť do košov na to určených. Každému držiteľovi psa, ktorý prihlási zviera do evidencie a zaplatí miestnu daň za psa obec poskytne 20 ks hygienických vreciek na psie exkrementy v príslušnom kalendárnom roku.

Upozorňujeme tiež držiteľov psov, že od 4.1.2021 má obec uzatvorenú zmluvu o odchYTE túlavých zvierat na území obce a v prípade, že si majiteľ psa nezabezpečí proti voľnému pohybu, obec prostredníctvom poskytovateľa tejto služby zabezpečí jeho odchyt a umiestnenie v útulku. Náklady s tým spojené bude povinný uhradiť majiteľ psa.

Tešme sa teda zo svojich miláčikov, užívajme si ich spoločnosť, ale tak, aby sme neobťažovali a neohrozovali svoje okolie a dodržiavali nastavené podmienky a pravidlá.

Mária Klimentová
starostka obce

Čistá obec – pekná obec

Denne chodíme ulicami našej obce a denne sa stretávame s tým, že sú na zemi voľne pohodené odpadky – obaly z jedla a nápojov, cigaretové ohorky, rúška, rukavice. Nie je to pekný pohľad a zároveň to nie je pre našu obec pekná vizitka. Naivne sme si mysleli, že sa s týmto problémom vysporiadame rozmiestnením smetných košov v celom strede obce. Žiaľ, mylili sme sa. Pred obecným úradom či lekárnou, pri kultúrnom dome, železničnej stanici, autobusových zastávkach, tržnici, obidvoch kostoloch, pred nákupným strediskom, ale i v uliciach T.Vansovej, SNP, Sládkovičova, Školská, Malá strana, Cintorínska cesta sú rozmiestnené smetné koše. Bežne sa však stáva, že odpadky sú pohodené aj v tesnej blízkosti týchto nádob. A to si už naozaj nevieme vysvetliť.

Zároveň sa pravidelne stáva, že v malých smetných košoch, najmä pri autobusových zastávkach a železničnej stanici, sú umiestnené celé igelitové vrecia plné odpadkov. Upozorňujeme spoluobčanov, že smetný kôš tu nie je

na to, aby do neho niekto likvidoval domový komunálny odpad. Ten na verejnom priestranstve plní úplne iný účel. Chceme požiadať obyvateľov obce, aby využívali smetné koše na vyhadzovanie odpadkov, ktoré tam patria. Aby neznečisťovali okolie smetných košov ani ostatné verejné priestranstvá. V súčasnej COVID situácii obec nemá k dispozícii ani jedného aktívneho pracovníka, a údržbu verejných priestranstiev zabezpečuje len vlastnými pracovníkmi. O chvíľu skončí zima, príde jar a to znamená, že bude potrebné starať sa o obecnú zeleň, kosiť trávnaté plochy a cintoríny a nebude mať kto denne zbierať v obci smeti po nezodpovedných občanoch.

Prosíme Vás preto, prispejte k tomu, aby naša obec bola krajšia a čistejšia tým, že ju nebude znečisťovať a spoliehať sa na to, že pohodený papierik alebo fľašu niekto za vás zdvihne a odloží. Mamičky, upozornite svoje deti a vysvetlite im, kam patria obaly z keksíkov, ktoré na ulici skonzumujú. Keď sa to naučia v detstve, v dospelosti to budú aj oni vstúpovať svojim deťom. A naša obec bude pre nás všetkých čistejšia a krajšia.

Mária Klimentová
starostka obce

Dobrovoľný hasičský zbor

V priebehu času sa už stalo akýmsi „zvykom“ chodiť na antigénový test každý týždeň. Pravidelne sa testovať chodí každý občan, ktorý chce mať istotu, že je zdravý, ale mnohí z nás potrebujú výsledok antigénového testu ako priepustku do práce. Inak to počas uplynulých víkendov nebolo ani v našej obci. Obec musela zabezpečiť odberné miesta, techniku, dezinfekciu, zapisovateľov a v neposlednom rade zdravotníkov. Testovania sa zúčastnili aj členovia dobrovoľného hasičského zboru obce. Na každom odbernom mieste

sa vždy nachádzali dvaja členovia, ktorí mali za úlohu zabezpečiť usmerňovanie občanov čakajúcich v rade, oboznámenie s priebehom odberov a dezinfikovanie odberných miest. Počas obedňajších prestávok a po skončení testovania vykonali ďalší členovia kompletnú dezinfekciu odberných miest a vonkajších priestorov. Touto cestou sa chceme poďakovať všetkým zodpovedným občanom za ohľaduplnosť a trpezlivosť pri čakaní na testovanie.

Ivan Filo

Slatinský Roland Garros sa napriek nepriaznivej situácii odohral

Takmer celý rok 2020 sa niesol v nepriaznivých podmienkach pre šport, ktoré spôsobila pandémia koronavírusu. Táto komplikovaná situácia neobišla ani náš slatinský tenis. Súťaž družstiev v Podpoliansko-hontianskej tenisovej lige bola zrušená. Taktiež

výkon a ďalšie dva sety sa mu podarili vyhrať. Rozhodovalo sa teda v záverečnom piatom sete, kde viac síl na konci mal Milan Kollár a stal sa víťazom turnaja. Finálový zápas trval vyše štyroch hodín s výsledkom Kollár/Ostrihoň: 6/4 6/2 4/6 6/7 6/3. Tretie miesto obsadili dvaja hráči: Jozef Paška a Peter Kováč.

Finalisti: Kollár, Ostrihoň

Z finálového zápasu

sa na domácich kurtoch neodohrali ani tradičné turnaje vo štvorhrách. Predsa však jeden tenisový turnaj vo Zvolenskej Slatine aj v roku 2020 ostal zachovaný, a to Slatinský Roland Garros. Organizovali ho ako každý rok Kinoklub Odboru Mladej Matice a Tenisový klub Zvolenská Slatina. Bol to už jeho 14. ročník.

Turnaja sa zúčastnilo 10 hráčov, pričom traja boli domáci hráči. Do štvrtfinálovej časti turnaja sa zo základných skupín podarilo dostať dvom z nich. Jozef Paška vo štvrtfinále vyhral nad Jánom Iždinským (TK Slávia TU Zvolen) 3:0 na sety. Ondrej Smutný podľahol vo štvrtfinále taktiež 3:0 na sety Petrovi Kováčovi (TK Tajch Nová Baňa). V semifinále Jozef Paška už nestačil na Milana Kollára (TK Tajch Nová Baňa) a prehral 3:0. Finále obstarali už spomínaný Milan Kollár (TK Tajch Nová Baňa) a Peter Ostrihoň (VTC Vígľaš). Finálový zápas ponúkol kvalitný tenis plný dlhých výmen. V prvých dvoch setoch mal navrch Milan Kollár, no Peter Ostrihoň sa nevzdal, zlepšil

Vyjadrenia finalistov:

Peter Ostrihoň: „Dnes som hral dobrý tenis. Veľa síl ma stál štvrtý set. V závere zápasu mi potom už došli sily. Prvýkrát som hral päťsetový zápas, škoda, že som prehral, ale aj tak to považujem za úspech. Je to moje najlepšie umiestnenie v tomto turnaji.“

Milan Kollár: „Tento turnaj mám rád. Páči sa mi, že sa hrá na tri víťazné sety, čo na iných turnajoch nebýva a turnaj je dobre organizovaný. Vlni som bol tretí a tohto roku som chcel skončiť lepšie. Finálový zápas bol ťažký, prvýkrát som hral zápas na päť setov. Peťo hral naozaj dobre. V záverečnom sete som si povedal, že musím vydržať a nerobiť zbytočné chyby, a nakoniec to vyšlo.“

Ondrej Smutný – TK Zvolenská Slatina

Odvzdávanie cien

Spoločná fotka